

VÁSÁRHELYI NAPLÓ.

TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik — ünnep és vasárnap utáni napot kivéve — minden reggel.

<p>Előfizetési árak: Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr. Egy óra 60 kr. — Vidékre postán: Egész évre 10 frt. — Egyes szám ára 2 kr.</p>	<p>Felelős szerkesztő: Dr. FEJÉR KÁLMÁN.</p>	<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Lévai F. sétatéri könyvnyomdájában. Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.</p>
--	---	--

A főgimnáziumi játszótér.

Röviden már érintettük, hogy a közoktatásügyi miniszter felhívta a törvényhatóságot, hogy a hódmezővásárhelyi főgimnázium tanuló ifjúsága számára játszótérről gondoskodjék.

Tette pedig ezen felhívást a közoktatásügyi miniszter azon okból, mivel a főgimnázium igazgatósága bizonyára úgy referált fent a kormányánál, hogy a főgimnáziumnak nincs elég tágas udvara, rekte nincs játszótére.

A miniszter azután — mint különben valami természetes is — felhívta a törvényhatóságot, hogy az ifjúság számára játszótérrel jelöljön ki, mert arra az ifjúságnak és igazgatóságnak szüksége van.

Mi megengedjük, hogy a játszótérre szükség van, de azt már nem engedjük ám meg egykönnyen, hogy játszótérről a törvényhatóságnak kell gondoskodni.

Kellene gondoskodnia akkor, ha a főgimnáziumnak nem volna elég helyisége, nem volna udvara.

De nem így áll ám a dolog.

A főgimnáziumnak igazán szép, pompás, tágas udvara volt. Ezt az udvart kényelmesen lehetett volna használni játszótérről is. Hanem a főgimnázium korrifeusai úgy gondolkodtak, hogy majd ad játszótérrel a város, a főgimnázium udvarát — parkirozni kell.

És parkiroztak az udvart. A szép tágas, kényelmes udvart beültették diszbokrokkal, eserjékkal, hogy valahogy az udvart ne lehessen játszótérnek használni.

Ugy gondolkodtak bizonyára, hogy ha már 40,000 frt segélyt adott a

város a főgimnázium építési költségeire, bizonyára nem fogja megtagadni a játszótérrel sem. Már azért sem, mivel a főgimnázium alatti tér a város tulajdonát képezi és ezt a területet pompásan fel lehet használni a játszótér céljaira.

És tényleg erre a térre aspirált a főgimnázium és ennek a térnek az átengedését kérelmezte.

E tér átengedésére vonatkozólag azonban van néhány ellenvetésünk.

Megengedjük, hogy ez a tér elég tágas, kényelmes és hogy teljesen megfelel a játszótér céljainak, hanem éppen azért, mivel ez a tér tágas is, kényelmes is, szüksége van rá a városnak.

Hogy mi szükség van rá?

Hogy csak egyet említsünk, tervbe van véve a vásártérnek a szabadságtérről való áthelyezése.

Egy számban is tekintélyes csoportja a törvényhatóságnak, a vásártartás céljaira, éppen az Erzsébetliget és a főgimnázium közé ékelt térséget ohajtaná kijelölni, eltekintve attól, hogy a piaci kérdés rendezése alkalmával erre a térre égető szükségünk volna.

Itt azonban lehetetlen felsorolni mindazon érdekeket és igényeket, melyeknek kielégítésére volna felhasználható ez a tágas térség. Nem tudhatjuk, hogy mi adja elő magát a jövőben, hogy micsoda fontosabb és igazán közérdekek kívánják e tér átengedését.

Mert már engedelmet kérünk, az csak nem közérdek, hogy a főgimnázium ifjúsága játszótérrel nyerjen.

Volt a főgimnáziumnak udvara, miért parkiroztatta? Vagy talán még nem hozott elég áldozatot a törvény-

hatóság a főgimnázium céljaira? A negyvenezer forint és a kétszeri aszfaltírozás nem volt elég áldozat az anyagi gondokkal küzdő várostól?

Hisz a főgimnázium még nem tudott olyas valamit kérni a törvényhatóságtól, mit meg nem szavaztak volna neki.

Mi tehát a leghatározottabban ellene vagyunk annak, hogy a főgimnázium alatti terület egyszersmindenkorra, pláne minden ellenszolgáltatás nélkül, átengedje a város az ifjúság játszótérének.

Erről a terségről egy könnyen nem lehet és nem is szabad lemondanunk. De ne is mondjunk le.

Ha játszótér kell a főgimnáziumi ifjúságnak, ott van az ugynevezett Sziget. Tessék ott játszani. Ott már csak lehet, jobban mint a főgimnázium alatti téren.

És ha ott volna a főgimnázium játszótére, ebben tényleg találnánk is valami rációt.

A játszótérrel úgy is csak szünnapokon veheti igénybe az ifjúság s akkor teljesen és tökéletesen egyre megy, akár a főgimnázium alatti téren játszanak, akár pedig a Szigetben.

Sőt ha már játszani akarnak, inkább a Szigetbe menjenek, mint a poros és különben sem valami egészséges levegőjű tóalji térre.

Míg a Szigetbe vezetetik az ifjúságot, addig is szórakozik a sétával és mint játszótérrel pedig a pázsitos talaju és egészséges levegőjű Szigetet, egy napon sem lehet említeni a főgimnázium alatti térrel.

Tehát ha arról van szó, hogy a törvényhatóságnak kell a főgimnáziumi ifjúság számára játszótérrel adni, gondoskodjunk arról, hogy a játszótér a

Szigetben legyen, illetve tegye meg a főgimnázium igazgatósága az illetékes helyen a lépéseket arra nézve, hogy a Szigetet játszótérül használhassa az ifjuság.

Ez így volna és ez így is van rendén. Elég áldozatot hozott már a város a főgimnázium céljaira, többet ne kívánjon már senki.

Mert a szóban forgó tóalji térről, saját érdekeinek veszélyeztetése nélkül egyszerűen mindenkorra nem mondhat le a város.

A főgimnáziumnak pedig sem nem két hétre, sem két évre kell a játszótér, hanem huzamosabb időkre, illetőleg állandóan.

Ily körülmények között pedig lehetetlenség erről a térről lemondanunk.

Felmerült különben az az indítvány is, hogy a szabadságteret engedje át a város a játszótér céljaira. Ez ellen azonban a t. főorvos egészségi szempontokból kifogást emel.

Igy azután igazán nem marad egyéb hátra, mint hogy a főgimnáziumi ifjuság játszótére a szigeten jelöltessék ki.

A mit mi őszintén ohajtunk és javasolunk.

× A helyi orvosi szövetség gyűlése.

Az orvosok helyi fiókszövetsége f. hó 18-án tartotta szokásos havi gyűlését. Ezen gyűlések s z a k t u d o m á n y i tárgyakra s céljuk az, hogy felolvasások és előadások által első sorban azon tapasztalatokat ismertesse és közölje tagjaival, melyeket a helyi viszonyok nyújtanak az orvosnak; másodsorban pedig általában az orvosi tudás javára szerzett egyéni tapasztalatokat és következtetéseket ismertesse meg orvosi karunkkal s ritkább betegségek bemutatása által a tudást egyáltalán gyarapítsa; ezekből következőleg pedig megfelelő indítványok és intézkedések megtételét megtegye és előmozdítsa úgy helyben, mint a központban.

A 18-iki előadást dr. Imre József, a városi szemkórház igazgatója tartotta és a trachomáról beszélt.

Imre dr. szép szavú, bő és alapos ismeretekről tanuskodó előadásai nem szorultak külön dicséretre, de ez alkalomból helyén valónak látjuk némely tanulságokat elmondani.

A trachoma vagy keleti-, más néven indiai szemfajás, tudvaleg Európába szerte elterjedt szembetegség s hazánk és városunk egyike azon országoknak és helységeknek, melyek a betegség elterjedtségében bővelkednek.

A trachoma alattomosan kezdődő és évek során át huzódó betegség, ha gyógyítása elhanyagolódik, a végén vaksághoz vezet.

Minden állam szükségesnek látta a

törvény által kényszeríteni a hatóságokat és betegeket a gyógyításra, mert nemcsak vakká tesz sokakat, de ragályozás útján állandóan terjed.

Sokan nem tudják, hogy szemünkön van a betegség, mert fájdalmat kezdetben nem éreznek s mert fájdalmat nem éreznek, a gyógyítást elhanyagolják azok is, akik tudják, hogy szemükön van a betegség. És az oka, hogy az ezen betegségben szenvedőknek majdnem 10 százaléka megvakul. Pedig a betegség kezdődésekor elég könnyen és rövid időn gyógyul, míg azoknál, kik éveken át halasztgatják a gyógykezelést, hónapok vagy évek kellenek a gyógyulásra, vagy egyáltalán nem is gyógyulnak, de megvakulnak.

Egészségi célokra a kormánytól lefelé általában szükmarkuak vagyunk s mégis csupán a trachomaterjedésének gátlására kormányunk évenként 40 ezer forintot költ. Németország 350 ezer márkát! Ennyire fontos a trachoma ügy, pedig a fenti összegben nem foglaltatik benne az, mit kórházakban költenek a trachomás betegeknek.

A viszonyok kényszere és Imre dr. hozta létre minden ízében modern szemkórházunkat.

Különböztetve Imre drt nem dicsérjük, de a kórházat a majdnem teljes számu gyűlés ismételtén megdicsérte. A milyen a kórház, körülbelül olyan lesz a szembetegek boldogulása is! de jövőre az orvosi tudásnak is kaptárjává avatott: uni sono!

Száz forint.

Irta: **Vértessy Gyula.**
(Vége.)

A kis angyalfejek vajta, mintha mozgottak volna, a mint reszketve, izgatottan néztük.

— A fele a tiéd, a fele az enyém! Jövő hónapban felavatnak mindakettőnket; még egy kis doktori murira is telik. Most már urak leszünk!

Ő már akkor is az volt.

Elegáns, szép ruha volt rajta, nem olyan uraságoktól levetett, a minőt azelőtt hordtunk.

— Ugye, szép ruhám van?

— Szép! Te csináltattad?

— Dehogy! Ő. Kijelentette, hogy a titkárjának urasan kell kinézni. Hát biz' ez libéria-számba megy. De isten neki. Nagyszerű asszony!

— Szép?

— Csinos. Olyan jó negyvenes! Nagyon jószágos asszony! Ugy bánik velem, mint a fiával. A száz forintra elismerévent adtam neki. Ne gondold, hogy ajándék.

Azután sok ideig nem találkoztam vele. Ő, úgy látszik, került, én pedig nem akartam utánajárni.

Körülbelül félév múlva találkoztunk újra.

Mintha érezte volna, hogy szüksége van mentetgetni magát, azzal kezdte:

— Ne hidd ám, hogy ott lakom még! Szakitottunk. Ő ugyan komédiázott, sirt, zokogott, jeleneteket csinált, de nekem nem imponált! Hál' istennek, ott hagytam! És azután megint összekerültünk lakni.

Többé szó se volt az asszonyságról. Az előbbi szorgalmas, szerény legény lett belőle. Mind a ketten iródatezők voltunk már és elég jó jövedelmünk volt. Jenőnek pláne jó dolga volt. A princípális leányának udvarolt s a bájos szép leány, úgy látszott, szívesen vette a csinos, okos fiu udvarlását. A leány is és a papa is. A papa meg is mondta neki őszintén, hogy csak legyen a kezében az ügyvédi diploma, a többi az ő dolga. Ez azt jelentette, hogy pőrökről majd gondoskodik ő a veje ura számára.

Milyen boldog volt Jenő! Hogy szótte a legrózsásabb terveket a jövőre! S szóthette is. Hiszen a legbiztosabb boldogság utja állt előtte. Csak az özvegy levelei okoztak neki néha kellemetlenséget. Eleintén ezekről is hallgatott, de később megmutogatta:

— Nem hagy békét! — mondogatta — mindég kér, hogy látogassam meg! Hogyisne! Van eszemben! Majd éppen most megyek el hozzá! Nem tudnék többé a szeme közé nézni az én drága, ártatlan, édes kis leányomnak. S én lennék a legnyomorultabb ember, ha most, mikor ő szeret, elmennék ehhez az asszonyhoz.

— De elvégre, valamikor szeretted! Hát a régi szerelem jogán csak kérhet valamire. Hát ha valami elintézni való dolga van. Hálából megtehetnéd, hogy elmenj.

Erre a levélre? Olvasd csak!

Elolvastam a levelet. Tele volt szerelmes ömlengésekkel s azzal végződött, hogy ha igaz, hogy Jenő völegény, akkor ő megöli magát! Menjen el hozzá és vigasztalja meg!

Most már én sem küldtem. Csak azt kérdeztem tőle, hogy visszafizette-e az asszonynak a száz forintot.

— Rég elküldtem neki, de ő vissza-küldte s azt írta, hogy azt tartsam meg tiszteletdíjúl, eleget szaladgáltam az ügyekben. S ez igaz is. Mert míg a menyasszonyommal nem ismerkedtem meg, bár előtte titkoltam, sokszor eljártam hozzá. De szavamra, csak ügyvédi dolgokban. Szerelemről szó se volt köztünk többé, a mióta elköltöztem tőle. Légy nyugodt, a mi dolgunk rendben van. Csak affektál ő nagysága!

— Ő nagysága azonban egyebet is tett. Csak azt várta, hogy Jenő eljegyezze a menyasszonyát. A hűségében sértett asszony a rákövetkező napon levelet írt a menyasszonynak. Jenő a gyűrűjét ezzel a levéllel együtt kapta vissza. Nem volt mellé írva egy sor irás sem. Később láttam, mikor kivettem a kezéből a levelet.

Napi hírek.

— **Személyi hir.** Br. Thoro czka y Viktor főispán szombaton este városunkba érkezett, hogy az általa öszszehívandó nagy szervező-bizottság ülésén elnököljön, de hirtelen rosszul lett, amiért is tegnap reggel Budapestre visszautazott.

— **Az esküdtek alaplajstroma.** A január 2-án tartott törvényhatósági közgyűlési határozattal az esküdtek alaplajstroma összeírása végett Kmetykó József főjegyző elnökölete alatt egy bizottság küldetett ki, amely bizottságnál január 17—24-ig jelentkeztek az esküdt szolgáltra képes egyének. Kmetykó József elnök az alaplajstromot a tegnapi napon terjesztette be a polgármesterhez, amely szerint az esküdt szolgáltra képesített férfiak közül 231 jeientkezett. Az alaplajstromba való felvétel ellen felszólalás és ezek ellen észrevétel nem adatott be. Az 1897. évi XXXII. t.-cz. 14. illetőleg 38. §-a értelmében a törvényhatósági bizottság részéről a felszólalások elintézésére és az évi lajstromok összeállítására bizalmi férfiak küldendők ki, amely azonban a hivatkozott törvényben említett belügyminiszteri rendelet megérkezéseig nem foganatosítható. Az alaplajstromok február végeig a szegedi kir. törvényszék elnökéhez beterjesztendők.

— **Az átíratási krajczárok.** Törvényhatóságunk hozott egy határozatot, amely szerint a vétel ügyleteknél a bevallott ár minden forintja-, a cserénél vagy örök-

De akkor már a keze is, meg a levél is véres volt.

Mikor megkapta, én nem is tudtam, miféle levél lehetett, csak azt láttam, hogy elsápadt és mintha tántorgott volna, mikor átment a másik szobába. Egy pillanat múlva hallottam a lövést. Átfutottam, de már akkor ott hevert a földön, kezében az összegyűrt véres levéllel. A jeggyűrű kiesett a kezéből s ott hevert a padlón. A vér kezdte körünyalodni a kis aranykarikát.

Csak egy-két szót birt szólni s azzal meghalt:

— Meg vagyok gyalázva előtte! Nem élhetem túl!...

A levélben az özvegy levele volt, amelyet az a menyasszonyához írt és a Jenő elismervénye száz forintból, melyet az szintén elküldött a menyasszonynak.

... A szeretőm volt én tartottam pénzt is kapott tőlem... Ez volt röviden a levélben, bizonyítva az elismervénnyel. Persze, hogy erre vissza kellett kerülnie a kis jeggyűrűnek és annak az ólomgolyónak is persze, hogy be kellett kerülnie az önértetes, szerelmes legény koponyájába.

És most újra mondom.

Akárki ad kölcsön száz forintot, de nem jó akárkitől elvenni. Szerencsés, aki a barátjától kérhet, de csak legjobb barátjától...

ségnél a becslési ár minden forintja után egy krajczár a város pénztárába, mint átíratási krajczár pénz befizetendő. A belügyminiszter az ebbeli felterjesztést 1903. december 31-ig bezárólag jóváhagyta, a mely idő elérkezével esetleg újból felterjesztés teendő ez ügyben.

— **Elmarad a sorozás.** A honvédelmi miniszternek tegnapelőtt városunkhoz érkezett leirata szerint a sorozás a meghatározott időben nem lesz megtartva és bizonytalan ideig elhalasztott. E rendelkezést a mostani politikai helyzet tette szükségessé. A közönséget az ujonczozás megtartásáról vagy elmaradásáról annak idején a hatóság megfelelő módon értesíteni fogja.

— **Felgyógyult pénztári ellenőr.** A mint megemlékeztünk, Simon Jenő városi pénztári ellenőr betegsége miatt szabadságon volt. Tegnap, f. hó 20-án, betegségéből felgyógyulván, hivatalát elfoglalta.

— **Ev. ref. nőegyleti gyűlés.** Az ev. ref. nőegylet f. hó 19-én vasárnap délután 3 órakor tartotta meg közgyűlését. Técsy Gyula helyettesítő osztály-titkár az egyletnek már általunk ismertetett működésére vonatkozó jelentését olvasta fel. Fő és ünnepélyes része volt a gyűlésnek a jó, hű és az egy helyen több időt szolgált cselédek megjutalmazása. Az egy helyben 10 évnél tovább szolgáló cseléd két császári aranyat, a legalább öt évet szolgált egy drb császári aranyat kapott jutalmul. A két arany jutalomra csak egy cseléd tartott méltónak, Szabó János ki 12 évig szolgált egy helyben. Az egy arany jutalomban négy cseléd részesült, ezek a következők: Kovács Erzsébet, Somogyi Julianna, Lázár István és Tóth Erzsébet. A jutalom-aranyakat özv. Kovács Ferenczné buzdító szavak mellett adta át a jutalmazottaknak, kik mindannyian megindulva fogadták azokat. Az igazgató választmány költségvetési előirányzatát elfogadta a közgyűlés s a buzgó működésért özv. Kovács Ferenczné és Pap Imre elnöktársaknak mondott köszönetet, amelyet Pap Imre felszólalása után az egész választmányra kiterjeszt.

— **Kórházi szabályrendelet.** Szentes város polgármestere városunktól a magán kórház szabályrendeletét és házirendjét kéri betekintés végett. Minta kórház a mi kórházunk. Vásárhelynek dicsőség lenne, de azt hisszük, hogy Szentes aligha vesz mintát a mi kórházunkról.

— **Vásárrendtartás.** A szentesi ipartestület városunk hatóságától a vásárrendtartási szabályrendeletet kéri, az általuk hozandó szabályrendelet szerkesztésénél leendő felhasználás végett. Ezzel se sokat nyernek a szomszédban.

— **Temetkezési társulat alapszabálya.** Az első róm. kath. 100 firtos temetkezési társulat alapszabályait a belügyminiszter nem hagyta jóvá. Módosítás végett visszaküldötte.

— **Vasuti féljegy a munkásoknak.** A földmivelésügyi miniszter leiratban tudatta városunk törvényhatóságával, hogy a mezőgazdasági munkásoknak, ha 10-en egy csoportban utaznak a magyar állam öszszes vonalain III-ad osztályú féláru utazó kedvezményt ad, a nélkül, hogy ezt külön kérvényben községi bizonyítvány csatolásával kérelmeznék. A féláru jegy megszerzéséhez elegendő a munkásigazolványoknak a vasuti pénztárnál való felmutatása. E kedvezményt a miniszter csak a magyar honos munkásoknak adja meg, külföldieknek csak a munkaadónak a miniszteriumhoz benyújtott indokolt kérelmére.

— **Halálozás.** Városunk egyik érdekes polgára, Molnár Péter halt el f. hó 18-án éjjeli ¼ 12 órakor, életének 76-ik, boldog házasságának 52-ik évében, végelgyengülés következtében. A boldogultnak hült tetemei folyó évi február hó 20-án, délután 2 órakor az ev. reform. szertartás szerint a házában — VI. ker., Klauzál-utca 51. sz. a. — tartott gyászbeszéd és ima után az Arany-temetőben örök nyugalomra helyezettek. A temetésen nagyszámu gyászoló közönség volt jelen, kik mély részvétellel kísérték utolsó útján a boldogultat.

— **A nagy pipa.** A nagyiroda személyzete panasszal járult főnökéhez, hogy egyik iroda társukat tiltsa el a czinkotai itczéhez hasonló pipájából való dohányzástól, mert míg egyrészlől a roppant füst szemüket gyengíti, másrészlől kollégájuk által használt kevésbé válogatott dohány illata örök kabultságban tartja sok gondu elméjüket. A főnök méltányolva a deputáció indokolt kérelmét, kilátásba helyezte, hogy a füstölő kollégát mérsékelt pipázásra fogja inteni. A lokomotív kolléga azonban csak úgy hajlandó sok esatát kiállt készségét nyugalomra helyezni, ha társai közkölségen egy szűkebb kalliberü exággal látják el. A gyűjtés a pipa alapra folyamatban van, de hogy az adományok mikor ütnek meg a mértéket, még kétséges.

— **Gőzhajó a Tiszán.** A fecske is a tavaszt hirdeti. De az az első gőzhajó is, mely a téli fagy felolvadása után hatalmas lapátjaival először lubiczkol végig a folyó szűzies, tavaszias medrében. Ez az első gőzhajó az idén korán megjelent a Tiszán. Derék, hatalmas hajó a „Wilhelm,” mely három slepp-hajót is vonszolt maga után. Messze stációról jött s messze stációra igyekszik ez a nagy hajó, melyet megbámultak a vízi emberek s mely hajó nevezetes arról, hogy menetközben sajátágsosan susog. Mintha csak valami óriás sóhajtozna. Bizony a kora tavaszt hirdette már ez a gőzhajó is, a mely az idén első utrakész hajó volt a Tiszán.

— **Törvénytelen képes levelezőlapok.** A képes levelezőlapok nálunk is annyira divatba jöttek, hogy nemcsoda, ha akad mindenféle fajtaból való. Így vannak már törvénytelen képes levelezőlapok. A posta-

igazgatóság rendeletet adott ki ellenük, a melyben leírja milyenek. Azokról a különféle képekkel ellátott levelezőlapokról van szó, melyekre a kiadó nyomda vagy kereskedő (jobbára németországiak vagy ausztriaiak) nagyobb dísz okáért odanyomatja a Levelezőlap cím fölé a „M. kir.” jelzöt, vagy a magyar czimert. Ez tilos. A magyar korona területén postára adott levelezőlapokon magyar nyelven „Levelezőlap” fölírás legyen, a „Correspondenz-karte”, vagy más nyelvű hasonló fölírások nincsenek megengedve. Horvátországban mindazáltal a Levelezőlap felírás mellett ott legyen e szó horvát fordításban is. Illem vagy becsületsértő, illetőleg büntetendő cselekményt involváló képet, ábrát, vagy közleményt tartalmazó levelezőlapot a posta egyáltalán nem szállít.

— **A vásárhelyi méregkeverő leány.** Csordás Karolin, egy eszelős hódmező-vásárhelyi leány meg akarta mérgezni az édes testvérét és a nagyanyját. Ezért sósavat kevert a pálinkás üvegeikbe, de a méreg nem volt végzetes hatással mert idejekorán orvosi segélyben részesültek az áldozatok. Csordás Karolin azt hitte, hogy ő nyeri meg a nagybátyja örkségét, ha elteszi láb alól Csordás Esztert és özv. Zsarkó Jánosnét. A törvényszék három évi börtönre ítélte a bűnbe tévedt leányt, szándékos emberölés miatt. A kir. ítélőtábla most hozta meg ítéletét Csordás Karolin bűnügyében és gyilkosság kísérlete miatt hat évi börtönre emelte föl a mérgező leány büntetését. Csordás Karolin most a Csillagbörtönben ül és szerdán hirdetik ki előtte a súlyos ítéletet.

— **Országos vásár.** Békés-Csában február 24—27. napjain lesz megtartva az országos vásár, és pedig aként, hogy 24-én lesz a szarvasmarha, juh, sertés, 25-én a ló, 26 és 27-én pedig a kirakodó vásár.

A gabonacsarnok estélye.

A folyó hónap 18-án, azaz a mult szombaton tartotta meg új elnöke alatt a helybeli gabonacsarnok első estélyét a Központi szálloda nagytermében.

Az estélynek nem kevés érdekességet kölcsönzött annak azon újdonsága, hogy azt a tagok rendezték a saját költségükön, hol az általuk meghívott vendégek díjtalanul jelentek meg. Ez a más városban szokásos, de nálunk ritkaság számba menő rendezés nem csak fényessé, de sikerültté is tette az estélyt, melynek érdekességét csak emelte az előtte lefolyt rövid, de élvezetekben gazdag hangverseny.

A hangverseny Mozart: Trió-jával vette kezdetét. melyben Farkas Lajos, Ivánka Zoitán és Exner Leó nyújtottak igazi művész zenét az ott megjelent fényes közönségnek.

Utána jött mindjárt Porzsolt Kálmán

monológja: Az irodában, előadva Palágyi Lajosné urnó által.

A monolog ugy részleteiben, mint egészében domborodott ki az előadó urnó művészi egyénisége folytán, kit a közönség szünni nem akaró tapsokkal hitt ki újra és újra, a rendezőség pedig egy nagyon szép csokorral lepelt meg.

Vörös Lajos énekelt még szép dalokat az ő lágyan csengő szép hangján, melyet, valamint a hármás zenetársaság által előadott Duet és Indulót többszöri újrával, kihívással és tapsokkal tüntetett ki a jókedvű közönség.

A hangversenyt táncz követte, honnét a házigazdák szivessége foytán a vendégek a gazdagon terített asztalokhoz vonultak le.

A kedves mulatságon egész a reggeli órákig maradt a közönség, szép leányok és menyecskek jól mulatása mellett.

Ezzel a közönség tanujelét adta, hogy a gabonacsarnok sikerült mulatságainak gyakori ismétlődését szívesen fogja venni, mely mint halljuk, ismétlődni is fog még sokszor.

REGÉNY-CSARNOK.

A kamsatkai kuvasz.

Írta: Zöldi Márton. 3

Abban a pillanatban felugrott, feldőntött néhány karosszéket, megtiporta a mamzell tyukszeméit s mint egy szinpadi szerelmes, tüntető szenvedélyességgel átölelte a kutya nyakát.

— Honnan vették ezt a remek állatot?

— Tibor hozta a nyakunkra, — mondá anyósom.

— Tibor? Honnan?

— Valami korhelykedésből.

— No akkor főhercezekkel mulatott.

Hisz ez valódi mükincs.

A báró ugy tett, mintha nem tudná szemeit levenni róla.

— Milyen tiszta faj! Milyen tökéletes rász. Ah, ah, ah!

— De hát mi? — tudakolta feleségem.

— Hogyan, ön nem ismeri ezt az öregi fajt; ezeket az előkelő vonásokat, ezt a tiszta vért?

— Nem én.

— Hihetetlen! A mult héten láttam egyet Yorskshireben, a velszi herczeg falkájában. De nem, ilyen tökéletes példány az sem volt.

— De milyen faj? kérdezte anyósom.

— Milyen faj? Hát nem tetszik latni? A legtisztább kamsatkai kuvasz.

— Kamsatkai kuvasz?

— Persze, hogy az. Csak rá kell nézni: az orr, a szem, a száj, a fül, a fark, a szin. Tiszta Kamszatka.

— Hát olyan nemes faj az, tudakolta anyósom.

— A kamsatkai? Meghiszem azt. A dán dogg hozzá képest paraszt. Igen,

igen, sült paraszt. Ha tetszik, rögtön adok érte ötszáz frtot.

És a derék gentleman a tárczájához kapkodott, mint azok a bizonyos kártyások, kiknek elfogyott a pénzüik. Alig tudtam megfékezni a kezét.

— Kérlek, — mondám, — majd erről máskor beszélünk.

— Jó, — mondá a báró, — de én ünnepiesen kijelentem, hogy mindig adok érte annyit, a mennyit akar ki ígér.

Ezzel ugyan nem sokat koczkaztatott.

Mikor a báró távozott, az egész familián kiütött az izgalom.

Minden arc valami különös örömtől piroslott.

— Ah, ah! — hangzott mindenünnen, — kamsatkai kuvasz!

— Látod, — mondá feleségem, — nekem valami belső ösztön mindjárt megsugta, hogy ez nem közönséges kutya.

— Milyen csodálatos a nő ösztön! siettem megjegyezni.

Anyósom jónak látta a következő kérdéssel fordulni hozzám:

— Mondja csak, mért nem adta oda neki ötszáz frtért?

— Hová gondol mama! Hát lopjuk mi a pénzt? Ki tudja, nem ér-e háromszor, négyszer annyit?

— Gondolja?

— Bizonyos vagyok benne. Egy kamsatkai kuvasz! Nevetséges.

— Hm. Merre is van az a Kamszatka?

(Folyt. köv.)

Nyilt-tér.

E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Nyilatkozat.

Több rendbeli olyan eset jutott tudomásomra, hogy velem semmi néven nevezendő összekötötésben nem álló kereskedők gazdasági- és egyéb magféléket, különösen répamagvakat mint Mauthner-féle magvakat hoznak forgalomba.

E miatt kötelességemnek tartom, egyrészt a gazdaközönség tájékozásaül, másrészt a magszükségletüket nálam bevásárló kereskedők érdekeinek megvédéseül kijelenteni, hogy a vidéki ismét eladóknál csak azon gazdasági és kerti magvak tekinthetők valóban czégemtől származóknak, melyek vagy

az én ólomzárammal,
vagy egy álló

medvét jelképező

törvényszékiileg bejegyzett védjeggyemmel, vagy mindkettővel ellátott zacskókban vagy zsákokban vannak.

Mauthner Ödön

csász. és kir. udvari szállító
magnagykereskedés
Budapest, VI., Andrássy-ut 23. sz.

Kiadó tulajdonos: LÉVAI F.